

Påskdagens högmässa 2018

Kristi Uppståndelse är kärnan i vår kristna tro. Det är detta unders under som allt hänger på. Hade Jesus inte uppstått ur graven, då skulle vi inte vara här idag i Domkyrkan för att fira detta. Hade Jesus inte uppstått ur graven, då fanns inget hopp, ingen frälsning, ja, allt vore ganska meningslös. Tyvärr har livet blivit det för så många i vår omgivning, eftersom påskens glada nyhet inte har nått dem eller gått dem spårlöst förbi. Som döpta är vi alla påskens vittnen, som är kallade att berätta om att vi tror på en uppstånden Herre. Alla döpta kan identifiera sig med Maria Magdalena som kom till den tomma graven och förde budskapet vidare. Hon brukar kallas ”apostlarnas apostel”, eftersom hon förmedlade detta glada budskap till ”Simon Petrus och den andre lärjungen, den som Jesus älskade” (Joh 20:2). Alla vi som tillhör Kristus har fått detta uppdrag: att ge budskapet om Jesu uppståndelse vidare. Kyrkan är beroende av att vi alla tar denna uppgift på allvar och försöker förklara vår tro på den Uppståndne för de människor vi möter. Inte minst i vår tid och miljö är detta så nödvändigt, eftersom man i vårt land mer förknippar påsken med ägg och kycklingar, med påskris och påskgodis. Men har vi bara lite god vilja och fantasi kan vi också utifrån det peka vidare på Kristi uppståndelse, på det nya liv som han vill ge oss del av och som aldrig skall ta slut.

I tidningarna och andra media pågår det just nu en debatt om att en del kristna har svårt att tro på under överhuvudtaget. Risken blir då att man tolkar om också påskens underbara under till något enbart symboliskt. Men om vi verkligen tror på Gud som världens Skapare, som håller allt i sin hand och i sista hand styr världens gång är det helt naturligt att se på hela skapelsen som ett underbart under. Minsta lilla myra vittnar om Guds underbara verk, skriver Teresa av Avila. Visst finns det naturlagar, men också de vittnar om Någon som är större än det vi kan se. Den som har skapat allt är inte bunden vid det vi uppfattar som tvingande lagar. Skapelsen är genomskinlig och har vi bara trons blick så kan vi få en skymt av Skaparen i allt det vi ser och hör. Det beror alltså på oss, om vi har denna grundläggande syn på Gud som alltings Skapare eller ej.

Att sedan denne Gud som skapat allt vill bli en del av sin skapelse är typiskt för vår kristna tro. Inkarnationen är så att säga det kristna grundundret på vilket allt i vår tro vilar. Ingen annan religion ger människan och det mänskliga en så stor värdighet. Ingen annan religion vågar hävda att den över allting upphöjde och helige Guden älskar oss så mycket att han vill dela vår mänskliga existens, i allt utom i synd, och ta på sig också vårt lidande och vår synd och död. Denna Guds solidaritet med människan till det yttersta har vi levt oss in i under de senaste dagarna. Aldrig kan vi till fullo förstå detta under, att Guds enfödde Son avstår från sin gudomliga värdighet för att ta på sig vårt mänskliga lidande till det

yttersta. Detta är sannerligen ett under som vi gång på gång måste begrunda: den oändliga kärlek som finns i Guds innersta och som han till varje pris vill synliggöra genom att bli människa med och för oss. Att ta på sig vår död blev därför också naturnödvändigt för den Gud, vars väsen och natur är kärlek, treenig kärlek. Genom att ta på sig vår död och dela den med oss har Gud gett döden en annan karaktär. Dödens udd är bruten. Dödens makt är besegrad. Därför är det helt naturligt och följdriktigt att Jesus också måste uppstå. Den som måste dö för att befria oss ur dödens eviga mörker måste också uppstå för att ge oss det eviga och sanna livet ljus.

Genom vårt dop har vi redan fått en försmak av detta eviga och sanna liv, som Jesus öppnat för oss genom sin uppståndelse. Därför är det så viktigt att vi verkligen lever av detta nya liv och låter allt bli upplyst av detta under. Det är här vår tro sätts på prov och måste stärkas, så att det blir en äkta påsktro. Påskens, det kristna grundmysteriet, undret över alla under, måste märkas på oss. På hur vi lever. På hur vi tänker. På hur vi talar med och om varandra. Allt i kristendomen är präglad av Kristi uppståndelse. Vi är vittnen om detta liksom Maria Magdalena. I vår tid har påskens under tyvärr kommit lite i skymundan också i många kristnas liv. Därför har Maria Magdalena fått förnyad aktualitet – inte bara på bio – utan också i liturgin, där hennes minnesdag numera firas som fest. Vi behöver många nya Maria Magdalenor, inte minst kvinnliga sådana, som på ett autentiskt och medryckande sätt kan göra påskens under levande och tillgängligt för alla blaserade, likgiltiga, modlösa och olyckliga som befolkar vår samtida värld.

”Ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud” (Kol 3:3), säger Paulus. Det är just detta osynliga liv, där vi lever ständigt förenade med den uppståndne Herren, som vi måste försöka synliggöra genom vårt sätt att leva vårt vanliga liv. För att få kraft att göra detta kan vi be om den helige Andes hjälp och upprepa det vi bad om i dagens kollektbön: ”sänd oss din helige Ande och låt oss stå upp till det nya livet”. Vi behöver den helige Ande för att ta till oss påskens under till fullo. Under de femtio dagar vi nu får fira påsk och glädjas över Herrens uppståndelse får vi också förbereda oss på pingstens under. Då kommer den uppståndne Herren att utgjuta den helige Ande över sin kyrka och ingjuta hans kraft i vårt hjärtan. Om vi skall bli trovärdiga och levande vittnen om påskens under, då behöver vi verkligen den helige Ande och all hans kraft. Vi behöver också stärka varandra ömsesidigt. I vår individualistiska tid måste vi också förstärka den gemenskap alla vi kristna redan har i dopet. Den ger oss kraft att ge ett gemensamt vittnesbörd om den Uppståndne Kristus. Tänk om vi alla kristna i Sverige gemensamt kunde visa vår tro på påskens under för våra icke-troende vänner och bekanta. Det är en nåd och ett under att stilla bedja om.